

Ἡ τροφή τῶν φυτῶν δεῖται ὑγράνσεως ὡς καὶ ἡ τροφή ἡμῶν. Ἡ βροχὴ ὑγραίνει ταύτην χάριν τῆς ρίζης, τοῦ στομάχου τοῦ φυτοῦ, ὥστε νὰ δύναται νὰ λαμβάνῃ τροφήν ἐξ αὐτῆς. Ὅταν ποτίζωμεν τὴν ξηρὰν γῆν, ὡς ἐν τινὶ ἀγγεῖῳ ἀνθέων, πράττομεν διὰ τὸ φυτὸν ὅ,τι ὁ σίελος διὰ τὴν τροφήν ἡμῶν.

Ἐνίοτε ἐν πυρετῷ, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, τὸ στόμα εἶναι λίαν ξηρόν. Τοῦτο γίνεται ἐν γένει μὲν διότι τὰ σιελοποιητικὰ ὄργανα ἐπαύσαν σχεδὸν πᾶσαν ἐργασίαν· τότε ἐπομένως ξηρὰ τροφή εἶναι ἀπρόσφορος. Τὸ ξηρὸν δίπυρον πρέπει νὰ ὑγρανθῇ πρὶν ἢ δυνηθῶμεν νὰ τὸ φάγωμεν. Ὁμοιάζει πολὺ πρὸς ὅ,τι ἐνίοτε συμβαίνει εἰς τὰ φυτὰ ὅταν ἡ βροχὴ ἐπὶ μακρὸν ἔλειψε χρόνον. Κεῖνται μὲ τὰς ρίζας αὐτῶν ἐν τῇ γῇ, ἡ τροφή εἶναι πλησίον τῶν μικρῶν αὐτῶν στομάτων, ἀλλ' εἶναι τοσοῦτον ξηρὰ ὥστε δὲν δύναται καλῶς νὰ τὴν μεταχρυσθῶσιν. Μαραίνονται ἐπομένως, καὶ ἰσως θνήσκουσιν. Ἡ ξηρὰ γῆ εἶναι δι' αὐτὰ ὡς τὸ ξηρὸν δίπυρον εἰς τὸ πυρέσσον στόμα.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ ΤΡΟΜΑΖΟΝ ΤΟΥΣ ΜΕΓΙΣΤΑΝΑΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.—Ἐν ᾧ ἡ Ῥωμαϊκὴ σύγκλητος ἦτο συνηθροισμένη ἐν τῇ ναφῇ τῆς Ἐνυσεῖς, ἐν στρουθίον ἐπέταξεν ἐν μέσῳ τῆς συνελεύσεως, φέρον εἰς τὸ βᾶμπος τοῦ τέττιγος δι' ἡνέρεσεν εἰς δύο· ἀφῆκε τὸ ἡμισυ νὰ πέσῃ εἰς τὸν ναόν, καὶ φέρον τὸ ἕτερον ἡμισυ ἐπ' ἀνέλαβε τὴν πτῆσιν του. Οἱ μάνταις ἀπεφάνθησαν, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ἐν τῇ βίῳ τοῦ Σύλλα, ὅτι ὑπῆρχε φόδος ἀνταρσίας μεταξὺ τοῦ λαοῦ τῆς ἐξοχῆς καὶ ἐκείνου τῆς πόλεως· συλλογισθῆτε ὅποιοι θόρυβος, ὅποιοι τρόμος· καὶ ὅποια μέτρα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν πρὸς πρόληψιν τῆς φαντασιώδους στάσεως, ὅποιοι διωγμοί!

Ὅτω λοιπὸν, θεωρῶν τις τὴν κατάστασιν τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης, δύναται νὰ εἴπῃ ἄ λ ο ι κ α ι ρ ο ι, ἄ λ λ α ἡ θ ἡ· τί δὲν δύναται αἰ· προλήψεις ἐνὸς ἔθνους καὶ αἰ πρώται ἐντυπώσεις τοῦ βίου, μεταξὺ καὶ αὐτῶν τῶν διὰ τὰς γνώσεις των καὶ τὴν κοινωνικὴν των θέσιν διακρινομένων ἀνθρώπων νὰ ποιῶσιν.

Η ΚΑΛΗ ΗΜΕΡΑ.—Ἐν Ἰαπωνίᾳ χαιρετῶσιν ἐξάγοντες τὸν πόδα ἐκ τοῦ σανδάλου των. Ἐν Ἰνδῇ πιάνουσι τὸν πῶγονα ἐκείνου ὃν χαιρετῶσι. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Τερνάτας δέχεται ἀκροάσεις ὁρθίως τῶν ἀκρουωμένων ὑπηκόων του καθημένων. Εἰς τὰς Φιλιππίνους νήσους, πιάνουσι τὸν πόδα τοῦ χαιρετωμένου καὶ τοῦ χαϊδεύουσι τὸ πρόσωπον. Οἱ Λάπωνες προστρέφουσιν ἰσχυρῶς τὴν ῥίνα ἐπὶ ἐκείνου ὃν χαιρετῶσι. Οἱ Σῖναι προκατείνουσι τὰς δύο χεῖρας συνδεδεμένας ἔμπροσθεν καὶ ταραττοῦσιν αὐτάς. Ὁ Αἰθίοψ λαμβάνει τὸ φέρεμα τοῦ ἄλλου, τὸ τυλίσσει περὶ ἑαυτὸν καὶ ἀφίνει τὸν φίλον τὸν σχεδὸν γυμνόν. Ὁ Αἰγύπτιας, εἰς Κάϊρον, ἐρωτᾷ· Πῶς ὑδρόνυτε; τῆς ξηρᾶς ἐπιδερμίδος θεωρουμένης ὡς τεκμήριον θανατηφόρου πυρετοῦ.

Ἐν Γαλλίᾳ ἄλλοτε ἑχαίρων προσκλίνοντες τὸ σῶμα, μὲ τὰς χεῖρας κρεμαστάς, καὶ σύροντες τὸν δεξιὸν πόδα ὀπίσθεν ὡς συνείθιζοντι τινες κομφευόμενοι καὶ σήμερον παρ' ἡμῶν γυμναζόμενοι ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου εἰς τὴν παρὰ τοῦτων καλούμενην β ε β ε ρ ε ν τ ζ α. Κατόπιν ὁ τροποποιηθεὶς χαιρετίζεται

διὰ νεύματος μόνον τῆς κεφαλῆς χωρὶς νὰ συνοδεύηται μὲ λόγον τινα, ἐκρίθη κατὰ τὸ 1793 ὅλως ἀντικείμενος εἰς τὴν ἰσότητά. Ἐπομένως ἄλλος ἐπρότεινε ἐν ἀπλοῦν εὐμενὲς μαιδιάμα, ἄλλος τὴν παρουσίαν τῶν δύο χειρῶν ἔμπροσθεν, καὶ τέλος ἀπεφασίσθη ὁ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐπὶ τῆς καρδίας χαιρετισμός.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΤΑΡΝΙΣΜΑ «ΥΓΙΑΙΝΕΤΕ».—Κατὰ τὸ ἔτος 578 ἐπέσκηψε λοιμὸς τόσον σφοδρὸς, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἐξέπνεον πτερνίζοντες ἢ χασμῶμενοι. Ἐκτοτε ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τοῦ νὰ λέγωσιν εἰς τὸν πταρνίζοντα παρ' ἡμῶν μὲν, «ὕγιαίνετε» παρὰ τοῖς Γάλλοις δὲ «ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῇ».

Λέγουσιν ὡσαύτως, ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας προέκυψεν ἡ ἄλλη συνήθεια ἣτις ἐπικρατεῖ εἰς πολλὰ μέρη ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, τοῦ νὰ ποιῶσι τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ διὰ τῆς χειρὸς ἐπὶ τῶν χειλέων ὅταν χασμῶνται.

ΧΡΩΜΑ ΟΦΘΑΛΜΩΝ ΚΑΙ ΤΡΙΧΩΝ ΕΝ ΠΡΩΣΣΙΑ.—Πρὸ τινος χρόνου, χάριν ἐπιστημονικοῦ πειράματος, ἐγένετο ἡ καταγραφή τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν τριχῶν τῶν παιδῶν. Καὶ ἐκ τῶν 4,127,766 παιδῶν 42,971,00 εἶχον γαλανοὺς ὀφθαλμούς, 24,311,00 ἔχοντες ὀφθαλμούς, καὶ τὰ λοιπὰ μελανούς. Ἐκ τῶν αὐτῶν παιδῶν 72,100 εἶχον λευκὸξανθοὺς τὰς τρίχας, 26,100 ἔχοντες καὶ 1,211,00 μελαίνας.

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.—Οἱ ἀρχιερεῖς (παπιστὰι) φέρουσι δακτύλιον ὡς ἀρραβὼνα τοῦ πνευματικοῦ γάμου μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τοῦτον πρὸς σφράγισιν τῶν ἐπιστολῶν. Οἱ Ῥωμαῖοι ἔφερον ἐπὶ πολλὸν χρόνον μόνον σιδηροὺς δακτύλους καὶ κατὰ τὸν Πλίνιον, πρῶτος ὁ Μάριος ἔφερε χρυσοῦν. Κατ' ἀρχὰς ἔδαλλον δακτύλιον εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα· κατόπιν ἐφόρεσαν εἰς ὅλους τοὺς δακτύλους, εἰς ὅλα τὰ ἄρθρα εἶχον δὲ τοιοῦτους δι' ὅλας τοῦ ἔτους τὰς ὥρας, ἔπειτα δι' ὅλας τῆς ἐβδομάδος. Εἰς τὰς ἡμέρας μᾶς φέρουσι ἀκόμη τοιοῦτους κρίκους εἰς τὰ ὦτα.

Οἱ Ἰνδοὶ φέρουσι κρίκους εἰς τὴν ῥίνα, εἰς τὰς παρειάς, εἰς τὰ χεῖλη, εἰς τὴν σιαγῶνα καὶ εἰς τοὺς πόδας. Τέλος οἱ Γερμανοὶ ἔφερον τοιοῦτον ὡς σημεῖον τῆς δουλείας, μέχρις οὗ ἐφόρεον ἐξ ἑθρὸν τινα τοῦ ἔθνους των.

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'

Περίεχει τὸ νόμά μου συλλαβὰς κυρίας τρεῖς
Τῆς μιᾶς τῆς ἀρχομένης οὐσῆς καταχρηστικῆς·
Ἄν μὲ τιμῇσῃ καταλλήλως,
Θέλεις ἴδει ἀριδὴλως,
Ὅτι πρῶτον περυστάνω, θέανιν χωρὶς μητέρα,
Καὶ τὸ ἄλλο τὴν τε βῶμην καὶ ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν
Τὸ δὲ σύνολον τῶν δύο μάντευσέ το τί νὰ ἤμῃ
Ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν σου καὶ ἐν ταῖς χερσὶ σου κειμαι.

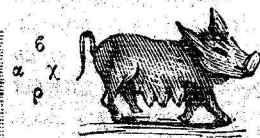
Λύσις Αἰνιγμάτων Σφιγγός

1. Ὑδωρ. 2. Πέπερι.

ΓΡΙΦΟΣ 1.

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

1821

1843-1862

1876